

Práce je rozdělena na dvě poněkud nesourodé části. První část se zabývá Schleiermacherovým pojetím hermeneutiky. Tato část má spíše interpretativní charakter. Druhou část práce tvoří stručný souhrnný přehled základních směrů hermeneutiky ve 20. století a má pouze naznačit směr vývoje, jakým se ubírala Schleiermacherova myšlenka na vytvoření všeobecné metody interpretace. Druhou část práce chápu jako určitý doplněk k části první, která je stěžejní. Z toho důvodu jsou obě části nestejně dlouhé a hloubka zkoumání dané problematiky je odlišná.

Hlavní část práce představuje Schleiermacherovo pojetí interpretace. Podle něj se interpretace nemá zabývat primárně textem, ale řečí. Řeč je podle Schleiermachera totožná s myšlením. Text je pouze jednou z forem řeči. Všeobecné hermeneutice má jít především o hledání porozumění druhému, popř. nalezení smyslu. Dále se Schleiermacher snaží ukázat, že naše vztahování se ke světu se děje skrze tuto řeč a co více, že vlastní řečí (tedy myšlením) svět formujeme.

Zejména tento teoretickofilosofický

rozměr jeho hermeneutiky (byť Schleiermacher udílí

i některé konkrétní rady, jak se má při interpretaci postupovat) je dále rozvíjen moderními mysliteli.

Naopak praktickou stránkou interpretace se zabývá moderní biblická hermeneutika. Základní přehled obou větví hermeneutiky je předmětem druhé části práce.